

Οι ανεπιθύμητες παρενέργειες της πρόοδου...Αχ πέταξε τα στα .....σκουπίδια!

Πολλοί λίγοι θα διαφωνήσουν με τη δήλωση ότι το χωριό μας έκανε μεγάλη πρόοδο. Αν σκεφτεί κανείς ότι πριν πενήντα χρόνια φωτίζαμε τα σπίτια μας με γκαζόλαμπες, περπατούσαμε στη 'λατσαμούρα' και κρατούσαμε τις μύτες μας όταν περνούσαμε από τους υπερχειλισμένους βόθρους η σημερινή εικόνα του χωριού μοιάζει με αυτά που βλέπαμε στο σινεμά ή στα όνειρά μας.

Όπως όλα τα έργα του κινηματογράφου και όλα τα όνειρα έχουν μερικά πράγματα που δεν φαίνονται έτσι και η πρόοδος του χωριού μας δημιούργησε ορισμένες ανεπιθύμητες παρενέργειες οι οποίες πέρασαν στη «ζούλα» χωρίς να τις καταλάβουμε. Μια από αυτές τις ανεπιθύμητες παρενέργειες είναι η δημιουργία τεράστιων ποσοτήτων σκουπιδιών. Ο άνθρωπος έχει αλλάξει ριζικά. Πριν πενήντα χρόνια η πλειονότητα των κατοίκων ήταν σχεδόν αυτοσυντήρητη: κάθε σπίτι είχε τις κότες του, το γουρούνι του, τον κήπο του, ζύμωνε το ψωμί του, έβγαζε το ρακί και το κρασί και το λάδι του. Οι αγορές των περιορίζονταν σε λίγα πράγματα όπως λάμπες, λαμπογυάλια, πετρέλαιο, μαυροπίπερο, αλάτι, και ξυραφάκια. Ό,τι δεν κατανάλωνε ο άνθρωπος το έδινε στα ζώα. Ό,τι αγόραζε από το μαγαζί το έβαζε στο μοναδικό μπουκάλι ή καλάθι και το πήγαινε στο σπίτι.

Ο σημερινός κάτοικος του χωριού δεν παράγει τίποτα μόνος του. Η αγορά έχει ό,τι λαχταράει η καρδούλα του. Το πρόβλημα είναι ότι οτιδήποτε αγοράζει ο πολίτης από το σουπερμάρκετ είναι συσκευασμένο σε διάφορα πλαστικά ή μεταλλικά δοχεία ή είναι περιτυλιγμένο με διάφορα πλαστικά και άλλα υλικά. Όλα αυτά τα είδη συσκευασίας καταλήγουν στον σκουπιδοτενεκέ. Σήμερα ο μέσος άνθρωπος παράγει μισό τόνο σκουπίδια το χρόνο. Ο Δήμος Σταγίρων Ακάνθου που έχει έναν πληθυσμό γύρω στις 10,000 άτομα παράγει 5, 000 τόνους σκουπίδια κάθε χρόνο ή 14

περίπου τόνους κάθε μέρα. Πού παν όλα αυτά τα σκουπίδια; Φυσικά όλοι μας ξέρουμε που παν. Παν στον **Κόκκινο Βράχο**, στη χωματερή. Επίσης όλοι μας ξέρουμε τι γίνονται αυτά τα σκουπίδια. Κάθε δυο τρεις μέρες ο Δήμος τα βάζει φωτιά. Αν δεν μπορεί κανείς να δει τον καπνό δεν μπορεί να μην έχει αισθανθεί το τσούξιμο των ματιών του ή την μυρωδιά των καμένων πλαστικών.

Η συνήθης αντίδραση του κατοίκου του χωριού είναι αυτό που λέμε «**Τα παράπονα στο Δήμαρχο.**» Έτσι όλοι μας ρίχνουμε το βάρος στον Δήμαρχο. Ο Δήμαρχος με τη σειρά του μεταφέρει το βάρος στον Νομάρχη ο οποίος το φορτώνει στον Περιφερειάρχη και ιστορία συνεχίζεται. Όλοι μας κυνηγούμε τον Αποδιοπομπαίο Τράγο. Όλοι μας λέμε «εγώ δεν φταίω φταίνει ΑΥΤΟΙ!» Η τραγική αλήθεια όμως είναι ότι το φταίξιμο είναι δικό μας. Ο καθένας μας είναι υπεύθυνος τόσο για τη ποσότητα των σκουπιδιών όσο και για το που παν τα σκουπίδια. Είναι επίσης φανερό ότι «η βάλιτσα δεν πάει παραπέρα.» Ο αχόρταγος άνθρωπος είναι πολύ πιθανό να σκεπαστεί στα ίδια του τα σκουπίδια. Κι' όμως υπάρχουν λύσεις: «αυτός που δημιουργεί τα σκουπίδια έχει την ευθύνη να τα διαχειριστεί», **ατομική υπευθυνότητα και ατομική διαχείριση.** Το άτομο πρέπει να δείχνει λογική στον τρόπο ζωής και κατανάλωσης φυσικών πηγών. Η φύση δεν είναι μια ατέλειωτη πηγή πόρων ούτε είναι μια αστέρευτη χαράδρα μέσα στην οποία ο άνθρωπος μπορεί επί άπυρων να πετάξει ό,τι δεν χρειάζεται. Η φύση έχει **ΟΡΙΑ**. Η άγνοια και η υπέρβαση αυτών των ορίων έχουν μη αναστρέψιμα αποτελέσματα με θανατηφόρες επιπτώσεις στην ζωή του ανθρώπου και όλης της φύσης. Εόδεψε, Χρησιμοποιείσαι, Τρώγε, Πέταξε...**ΛΙΓΟΤΕΡΟ!**

Καλά Χριστούγεννα και Ευτυχισμένο το 2009. Από την οικογένεια Κεφαλά, Ιερισσό&ΗΠΑ.

Snooks Bradley's 61st Thanksgiving

It was November 27, 2008 in Watkinsville, Georgia. The gutters were full of leaves, squirrels were searching for all the bulbs Snooks had planted, and Stell was fiddling with his chainsaw. Snooks had already cooked a sweet potato soufflé and made cranberry sauce with real cranberries, while Stell pretended he knew how to prepare the Butterball Turkey. He basted it with hot butter and oregano from Stavraqu and placed it in the oven to bake for several hours.

Earlier Snooks and Stell had walked through the Fieldcrest neighborhood nearby, admiring the six Martin for Senate signs across their front lawn. It was sunny and warm with the scent of turkey along the way, as most neighbors had eaten their Pilgrim meal on American time. One lonely crow wandered across a hayfield, probably celebrating he hadn't been born a turkey. Stell, after reading an article in *Business Week* about Jack Welch, wished Obama might bring this seasoned executive onboard to reconfigure and inspire the U.S. auto industry.

A few calls and emails trickled in from Greece from friends wanting to offer Stell a belated name's day greeting, a celebration now extending over three days. Mostly, this day was spent on autumn reflections with 2008 hanging on by its toenails. *The Atlanta Constitution* had tried to put on a happy, thankful face, despite too many past weeks of financial catastrophe, unemployment, less homes and more homeless. Merchants all a-jitter not a-jingle paced their stores with nervous dread of the ghost of Christmas-presentless.

Football was beige, global warming kept November crispness at bay, and no one knew whether a Macy's Parade had come or gone. Regardless, this remains Snooks' favorite season – the best time to saunter in filtered sun, leaves crackling underfoot, seduced into deep reflection from trees of red and gold. Our bold new leaders really need not remind us change is on the way. The wooly caterpillars and chevrons of passing birds have already clarified that what is, is not what will be. The wish in this message is that what will be is better for the earth and its people, than what was.

Season's Best from **Snooks** and **Stell**
Aka **Margaret** and **Asterios**

Snooks Bradley is my pseudonym for some children's stories I've been writing in 2008.

agkefalas@charter.net and akefalas@uga.edu

